

Ärorika mysterier (3): Den Helige Andes ankomst

Kyrkan förbereder sig för att fira Pingstdagen. Vi publicerar några texter av den helige Josemaría om den Helige Ande: “Hjälp mig att be om en ny Pingst, som än en gång må sätta världen i brand.” (Plogfåran, 213).

2019-06-04

APOSTLAGÄRNINGARNA

När pingstdagen kom var de alla församlade. Då hördes plötsligt från himlen ett dån som av en stormvind, och det fyllde hela huset där de satt. De såg hur tungor som av eld fördelade sig och stannade på var och en av dem. Alla fylldes av helig ande och började tala andra tungomål, med de ord som Anden ingav dem. (Apg 2:1-4)

TEXTER AV DEN HELIGE JOSEMARÍA

Herren hade sagt: Jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, en annan Tröstare, som skall vara hos er för alltid (Joh 14:16). – När alla lärjungarna var församlade på ett och samma ställe, hördes plötsligt från himlen ett dån som av en stormvind som fyllde hela huset där de befann sig. – Samtidigt fördelade sig tungor som av eld och stannade över var och en av dem (Apg 2:1-3).

Apostlarna var så uppfyllda av den Helige Ande att de tycktes berusade (Apg 2:13).

Petrus, omgiven av de elva, höjde rösten och talade. – Vi som är från hundra olika länder hör honom. – Var och en hör honom tala på sitt eget språk. – Du och jag på vårt. – Han talar till oss om Jesus Kristus och om den Helige Ande och Fadern.

De stenar honom inte och kastar honom inte i fängelse: de omvänder sig, och tretusen av dem som har hört honom låter sig döpas.

Efter att ha hjälpt apostlarna förrätta dop lovprisar du och jag Gud Fadern för hans Son Jesus, och även vi känner oss som berusade av den Heliga Ande. (Rosenkransen, tredje ärorika mysterium)

Därför har den kristna traditionen sammanfattat den attityd som vi måste inta inför den helige Ande i ett

enda begrepp: följsamhet. Att vara känsliga för vad Guds Ande främjar i vår omgivning och i oss själva: för de nådegåvor han fördelar, för de rörelser och institutioner han framkallar, för de ingivelser och beslut som han väcker till liv i våra hjärtan. Den helige Ande genomför Guds olika verk: han är – som det sägs i den liturgiska hymnen – alla gåvors givare, hjärtans ljus, själens gäst, vila i arbetet och tröst i sorgen. Utan hans hjälp finns i människan ingenting som är oskyldigt eller värdefullt, eftersom det är han som tvättar rent det fläckade, läker det sjuka, väcker det domnade till liv, samlar de vilsegångna och leder människorna till räddningens och den eviga glädjens hamn. (När Kristus går förbi, 130)

Det är mödan värt att sätta livet på spel för att hänge sig helt och fullt, för att besvara Guds kärlek och det förtroende han visar oss. Framför

allt är det mödan värt att bestämma sig för att ta den kristna tron på allvar. Då vi läser Credo bekänner vi vår tro på Gud Fader allsmäktig, på hans Son Jesus Kristus, som dog och uppstod, på den helige Ande som är Herre och livgivare. Vi bekänner vår tro på att Kyrkan, som är en, helig, katolsk och apostolisk, är Kristi kropp, som den helige Ande ger liv åt. Vi gläds åt syndernas förlåtelse och åt hoppet på vår framtida uppståndelse. Men tränger dessa sanningar in i djupet av vårt hjärta eller stannar de kanske på våra läppar? Det gudomliga budskapet om pingstens seger, glädje och frid måste vara den orubbliga grunden för varje kristens sätt att tänka, reagera och leva. (När Kristus går förbi, 129)

Pingstens mirakel innebär att alla vägar helgas: det kan aldrig tolkas som att en väg skulle ges monopol eller föredras på bekostnad av andra.

Pingsten innebär en oändlig mångfald av språk, av metoder, av sätt att möta Gud: inte en våldsam enhetlighet. (Plogfåran, 226)

Den helige Ande är den som med sina ingivelser ger våra tankar, önskningar och handlingar en övernaturlig prägel. Det är han som manar oss att ansluta oss till Kristi lära och införliva den på djupet, han som ger oss ljus så att vi blir medvetna om vår personliga kallelse och styrka för att genomföra allt som Gud förväntar sig av oss. Om vi är följsamma gentemot den helige Ande kommer Kristi avbild att framträda allt tydligare i oss och vi kommer därigenom att närma oss Gud Fader alltmer för var dag som går. Alla som leds av Guds Ande är Guds söner.

Om vi låter oss ledas av den helige Ande, denne livgivare som finns närvarande inom oss, kommer vår andliga livskraft att växa och vi

kommer att överlämna oss i Guds, vår Faders, händer med samma spontanitet och förtröstan som ett barn kastar sig i sin fars armar. Om ni inte blir som barn kommer ni aldrig in i himmelriket.³⁰ Den gamla vägen att vara ett barn inombords är ständigt aktuell, den är varken vekhet eller brist på mänsklig mognad: den är en övernaturlig mognad som får oss att tränga djupare in i Guds kärleks mysterier, att erkänna vår litenhet och att fullt ut identifiera vår vilja med Guds. (När Kristus går förbi, 135)